

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 113.444 van 10 december 2002
in de zaak A. 119.175/XIV-9398.**

In zake : XXX,
 wonende te 2140 BORGERHOUT (ANTWERPEN),

tegen :

 de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse
 Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Senegalese nationaliteit, op 4 april 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 9 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door Auditeur M. STERCK;

Gelet op de kennisgeving van dat voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat M. DAL verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak reeds werden samengevat in het arrest nummer 113.443 van 10 december 2002 (zaak A.117.336/XIV-8771). Dat hieraan dient te worden toegevoegd :

Op 7 maart 2002 ontving verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat verzoeker de volgende middelen aanvoert :

“Eerste middel: afgeleid uit de schending van artikel 9.9/ van de Wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk

Artikel 9.9/ van de Wet van 22.12.1999 stelt dat het dossier van regularisatie het volgende dient te bevatten:

‘voor de in artikel 2.4/ bedoelde vreemdelingen een bewijs dat hun aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of in voorkomend geval het bewijs dat ze wettig verbleven hebben in België en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten’.

De 3^e nederlandsstalige kamer van de Commissie voor Regularisatie stelt in het advies dd. 09.10.2001 dienaangaande het volgende:

‘De Commissie kon geen kennis nemen van een dossier van betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De ter zitting door de verzoekende partij neergelegde verklaring dat er geen bevel werd ontvangen om het land te verlaten vijf jaar

voorafgaand aan het indienen van het verzoek tot regularisatie kon door de Commissie dus niet worden getoetst’.

Vertoger kan niets anders dan afleiden uit deze motivering van de Commissie, die de Minister van Binnenlandse Zaken als de zijne heeft overgenomen in zijn beslissing dd. 24.12.01 die gevolg heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat men aan hem verwijt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet heeft overgemaakt aan de Commissie voor Regularisatie, en/of dat er geen dossier van betrokkene voorhanden was bij de Dienst Vreemdelingenzaken!

Deze motivering is op zijn zachtst uitgedrukt niet ernstig, bovendien schendt de Minister van Binnenlandse Zaken daarmee artikel 9.9/ van de Wet van 22.12.1999, aangezien dit artikel duidelijk inhoudt, dat het neerleggen van een verklaring inhoudende dat men 5 jaar voorafgaand aan het indienen van de regularisatieaanvraag geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, één van de drie mogelijke voorwaarden is om geregulariseerd te worden.

Vertoger heeft deze verklaring in eer en geweten neergelegd ter zitting van de 3e Kamer van de Commissie voor Regularisatie, zodat hij voldoet aan 1 van de 3 voorwaarden uit artikel 9.9/ van de Wet van 22.12.1999.

De Commissie voor Regularisatie heeft echter in haar advies deze voorwaarde gewoon genegeerd, stellende dat zij deze verklaring niet heeft kunnen toetsen!

Voor vertoger is zulke motivering onaanvaardbaar, nu dit betekent dat de Commissie voor Regularisatie in haar verdere appreciatie enkel en alleen heeft gekeken naar de vervulling van een andere mogelijke voorwaarde vervat in artikel 9.9/ van de Wet van 22.12.1999, met name naar de voorwaarde om de aanwezigheid in België sedert meer dan zes jaar te bewijzen.

De Commissie voor Regularisatie is van oordeel geweest dat aan deze voorwaarde NIET voldaan werd (ondanks het feit dat stukken werd(en) voorgebracht van de jaren 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1991, 1994, 1996, 1997, 1998 en 1999) en de Minister van Binnenlandse Zaken heeft deze overwegingen in de beslissing dd. 24.12.01 als de zijne overgenomen.

De bestreden beslissing schendt dan ook op ontegensprekelijke wijze artikel 9.9/ van de Wet van 22.12.1999, aangezien met de derde mogelijke voorwaarde van dit artikel geen rekening werd gehouden.

Tweede middel: schending van artikel 2.4/ van de Wet van 22.12.1999 betreffende het (de) regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk

Dit artikel behelst dat de aanvrager het bewijs moet leveren dat hij duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, alsmede dat hij humanitaire redenen kan laten gelden opdat zijn verblijf zou worden geregulariseerd.

Vertoger is van oordeel dat de appreciatie van deze voorwaarden niet zorgvuldig is gebeurd door de Commissie voor Regularisatie in haar advies dd. 09.10.2001;

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft echter deze motivering wél als de zijne overgenomen in de beslissing dd. 24.12.01, die aanleiding heeft gegeven tot het betekenen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op 07.03.2002;

De 3e Kamer van de Commissie voor Regularisatie stelt dienaangaande het volgende:

‘Uit niets kon afgeleid worden dat er ooit problemen waren met betrokkene in onze leefgemeenschap. Maar overtuigende elementen die een echte integratie in onze leefgemeenschap overtuigend konden maken liggen niet voor terwijl er ook geen enkele vaste en duidelijke motivatie bij de verzoekende partij kan vastgesteld worden’.

Ook met deze motivering kan vertoger zich op geen enkele manier verzoenen.

In tegenstelling tot hetgeen in het advies (en dus in de beslissing dd. 24.12.01) gesteld wordt, spreekt cliënt perfect Frans, hetgeen wel degelijk een integratie bewijst.

De vereiste om De Commissie voor Regularisatie én de Minister van Binnenlandse Zaken verwijten vertoger geen nederlands te spreken. nederlands te spreken is echter nergens voorzien in artikel 2.4/ van de Wet van 22.12.1999!

Artikel 2.4/ van de Wet van 22.12.1999 stelt enkel het bewijs van sociale bindingen en humanitaire redenen voorop, met andere woorden INTEGRATIE in het Rijk.

Vertoger spreekt perfect Frans, zodat hij perfect in staat is om in het Rijk sociale bindingen op te bouwen en humanitaire redenen te hebben om in België te mogen blijven.

Het frans is immers één der drie officiële landstalen, zodat vertoger geen enkel communicatieprobleem met belgische onderdanen heeft.

De beslissing dd. 24.12.01, en derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.03.2002, schendt artikel 2.4/ van de Wet van 22.12.1999 dan ook op manifeste wijze.

Vertoger werkt officieel in België. Alle stukken dienaangaande werden voorafgaand aan de zitting dd. 14.08.2001 overgemaakt aan de Commissie voor Regularisatie en/of neergelegd ter zitting van de Commissie voor Regularisatie op 14.08.2001.

Het advies maakt tevens melding van het feit dat vertoger voorafgaand aan zijn officiële tewerkstelling seizoenarbeid verrichtte.

Dit gegeven is correct: ook hiervan heeft vertoger stukken overgemaakt aan de Commissie voor Regularisatie.

Op dit gegeven wordt echter door de Commissie voor Regularisatie in het advies dd. 09.10.2001 NIET verder ingegaan: nochtans is tewerkstelling één der basisvoorwaarden van het bewijs van sociale bindingen!

Ook op dit vlak schendt de beslissing dd. 24.12.01 en derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.03.02 artikel 2.4/ van de Wet van 22.12.1999.

Tenslotte heeft vertoger na afloop van de zitting dd. 14.08.2001, meer bepaald bij aangetekend schrijven dd. 07.09.01 aan de Commissie voor Regularisatie nog bijkomende stukken overgemaakt, die het bewijs leveren van de aanwezigheid bewijzen van sociale bindingen en humanitaire redenen.

Deze stukken werden overgemaakt op verzoek van de Voorzitter van Kamer 3 van de Commissie voor Regularisatie.

In het advies, dat dateert van 09.10.01, vindt vertoger echter NERGENS een verwijzing terug naar deze stukken.

Deze stukken behelzen verklaringen van vrienden en sociale relaties van vertoger, die van Belgische nationaliteit zijn.

Door er geen rekening mee te houden, heeft de Commissie voor Regularisatie in haar advies, en de Minister van Binnenlandse Zaken in de beslissing dd. 24.12.01, bewezen dat artikel 2.4/ van de Wet van 22.12.1999 wederom geschonden is.

Deze verklaringen bewijzen immers dat vertoger in het Rijk sociale bindingen heeft opgebouwd, een vriendenkring heeft, en derhalve humanitaire redenen heeft om in het Rijk te verblijven.

Vertoger vraagt zich zelfs af of de stukken wel werden toegevoegd aan het dossier, zodat hij ze voor de goede orde bijvoegt aan onderhavig verzoekschrift. (stuk 3)";

2.3. Overwegende dat de middelen gericht zijn tegen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van regularisatie; dat ze niet dienstig worden aangevoerd tegen het thans bestreden bevel; dat de middelen niet ontvankelijk zijn;

2.4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien december tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.